

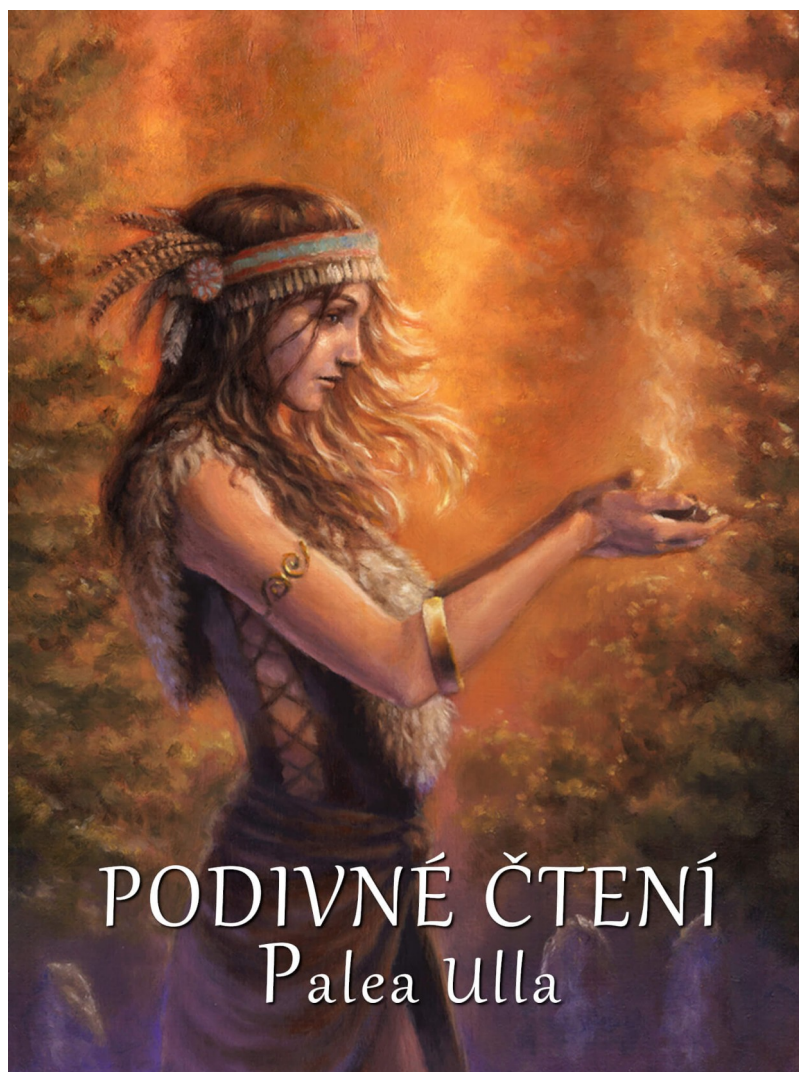
Podivné čtení

Palea Ulla

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	Autor obálky
Palea Ulla	Greenie knihovna	CC-BY-NC-ND	První (2022)	Irbeus

O knize

Co napadne ženu ve středním věku, když se už léta boří v italském vztahu a v ulicích právě zuří Korona? Její láska ji učí poznávat život z mužského pohledu a objevovat v něm jeho hloubku po přežití hlubokých pádů i šťastných vzletů. Také jí napomáhá projevit a vyjádřit intuitivní poznání odehrávající se jí v podvědomí, vypustit neuvědomované i plně prožívané city a nabídnout je pro obohacení jako čistě subjektivní element Vám.

Obsah

Podivné čtení.....	1
O knize.....	2
Obsah.....	3
Nevím.....	4
Jarku.....	6
Očištění.....	7
Bojovník.....	8
Svítá.....	9
Pospěš.....	10
Pár.....	12
Jehlicí.....	13
Střípky.....	14
Holčička.....	15
Otázka.....	16
Hlupáčku.....	17
Divoký.....	18
Návštěva.....	19
Co vidím.....	20
Odrazy.....	21
Protest.....	22
Vzdálený.....	23
Po nemoci.....	24
Meditační.....	25
O ničem.....	27
Situační.....	28
Přežití.....	30
Hanba.....	32
Revoluční.....	34

Nevím..

Břítký úsudek magické myšlení co plácáte to

já se nezměním

A poslední co chce se mi je zabývat se

cizími zájmy

já stojím na svém vlastním lešení

snad jediná v obraze jediná vím co jsem

A co vím? Nevím...

Hle, kytka ve váze ~

V lásce se nebojuje láska nevyhrává

láska září pod skrupulí každého z nás

dosvědčí to na hřbitovní túje

někdo dává a někdo brává? Jen prosvítá a pamatuje jak zvíře poraněné

bázeň je zdravá kdo si před dvěřmi boty zuje

nepoutá a vychutnává

Přijde? Odejde?

Vítá a loučí se

A nikdy neustává

Sedíš a hraješ

ve tváři uvolnění a já taky

ale vedle i daleko nealko opojení chutí zvuků cinkání a fanfáry vrásčité tváře zestárlé blikáním

ošizujících mašin usmívám se pošetilosti

lehké je na ni zvykání všude kolem

se v myslích práší

a já průzračně píšu čínsky vaši pavučinu

co se kolem vznáší máš hezkej profil férovej hráč

Na večeri bude Živánská

Jarku..

Netečná jsem cigareta hoří matrace je úzká hranice se zboří den bez bouří

vždyť nepijem z louží

Jakápak nespokojenost?

Domácí králík bubnuje nohama

Jaképak nebezpečí? Zívám..

Ach!

Zvony bijí

a ano, odbíjejí

proč mrhat dny každý okamžik darem

Nemám sny nemám mnoho toužím netoužit miluji prázdného milujícího

Ó pane

má včerejší veledůležitost mne ráno stála

slzy a krvácení

Očištění

Toulám se
minulost pryč budoucnost nezajímavá
vyhasl chtíč
mysl klidem zdravá Kdopak to poví?

Ha ha ha

Z čeho se směji...

Klid jenom klid

bortí se hodnoty bortí se vše kolem vždyť je to jako snít když závislí jsme
na pevnosti forem

Moudrost je nemožnost udělat cokoli škodící zachovat srdce přející i když ti je blížší snad
mít vnitřní prostor provoňěný slůvkem mám rád

Vydřít ven

zarezej rudočernej kámen

ze záchodové mísy dělání pro dělání nedělání

a jak to těší

co mně po pochvale ať si záchod svítí

a hová

Bojovník

Ano,
žena může změnit muže
je to k nevíře když mládne
už rok a půl a zocelil se vůlí pevnou
jako tažnej vůl
dále a dále
pobízí nás kupředu má snad zenová hůl
Jsem chudák nebo hrdina?
Však víš
oboje je jenom vidina
tvé důležitosti jsi nula
chudák ani hrdina
máš vyváženosti dosti
a pak tě nezraní žádné nelibosti
Opravdová síla tě ubrání

Svítá

Ty emoce hluboké jak nedotčené jezero hladina se někdy zakolísá

brzy však usadí se všechn balast

i marasmus a usínáš

honem následuj mne cestou múz

Na vlně

Bohemian Rhapsody perličky potu

ve tvé duši

co nestupil život to prodírá se přes tvůj pohled neboj

láska slzy suší

Dvojlůžko

pojd', obejmi mne můžeme si to dovolit málokdy řeknu ne nemusíme pít dotýkáme se

letmo spokojeně

zkus jen tak snít

Že bez humoru dá se žít?

Vždyť je to jako být bez jídla

bez soli

a pak soukolí zrezaví

věčným steskem lidi nezdraví

A jéje

vrzá mi smíchem čelist zastavte ten cirkus

co absurdností hřeje

Pobrukuji si moucha bzučí

a jarní štěbetání padá do náručí čára po letadle jantarově modré nebe

a z nebe

slunce na zem spadlé

Pospěš

Vítejte, pane
v říši mého snění
Trochu excentričnosti a bílý vůz
tažený tančícími jazzovými rytmy
je jako plachý kůň
mezi psy ječícími pro kost
Ty dva dny byly
dost nakoukla jsem opět pod běžný komfort
a obrodila duši
plně prožila
co jindy jenom tuší no nevěnuje tomu pozornost
Cup cup
v mých polobotkách opět na cesty
do garsonky
nastálo se nevejdu a cvočky budou břinkat
nepůjdem stezkou lesní jako předevčírem
pod mou paží já povedu tě po rozcestích a stejně pravým směrem
necháme si o tulácích zdát a sami sebou stále být
pro to máme obzvlášť jemný cit
Dlouhá sukně vlaje fouká jarní vítr mocný
teď nám štěstí přeje smutek vítr smetl slunce září
a staré nepěknosti mizí jsme to opět my
a ryzí
už víš že vím věci neznámé
neboj, poradíš si s tím uznání

nejsem děvče nezralé ač napůl dítě
napůl starobou se třesu tolik života...
však jaro na sílu klopotá obrozena vzhůru
A jdem!

Pár

Unesu tě opravdu daleko v jedné botě schovanou mám

hádanku nelehkou je to ta pravá

a tu ti dám uhodneš? co je to když se nepatříčně

mírem usmívám

Jen tak jít unášet se ulicí vítr unese mne letní silnicí

• deset let dříve ano, jenom zpívej no ne tak úderně snad se cítíš mizerně

chvilková samota nás obou spojí

bílý mrak a modrá hora závisíme

avšak nerušte se vždyť jsme dvojí

Jehlicí

Lehounký závan tvých kadeří a míza borovice

zachytily se v kruhu mé náušnice

a vytvořily klidný stereotyp kolovrat pro znavené sametovou a drsnou něhou hladíš mne po jizvách

zhrublé achilovy paty jemnější se stává(š)

nezraň mne

Netečně zírám do davu a čekám na shledanou s mými horami

Nashledanou...

Prost jakýchkoliv přání přicházíš za mnou abych ti je splnila

všechny je vyčtu

z tvých zřítelnic upřených na mne

tu a tam

Střípky

Na pozadí minisukně kopanec s dlouhými černými čarami
pod nima čísla a tečka. Že prý je to moderní

Zrozena k trápení šplhala léta do neznáma
až se nenadálým vzestupem našla při zemi
dlouhá a úspěšná to byla cesta

Ty ráje halucinací televizních reklam
a fantasmagorické bludy brakové produkce vpadnou dětem do ráje
a pak jej ztratí

Nejhezčí výhled mám když ráno z tepla peřiny a se snem v záhlaví
na tebe se podívám Co je krása?
Vzezření duše.

Z poezie železniční trati přečteš si vlastní monolog nejsi tím
kdo se v řádcích ztratil když mezi pražci musel si pak dáti
další lok

Holčička

Nehraju si na schovávanou vskutku není co říct

já ještě jednou nastavím líc

možná ti slzy po něm skanou

prát se za sebe?

A kdo je já..?

Vrátit se? Není kam

zešedla stará místa

starý bleděmodrý lak se loupe z oprýskaných houpaček

Již prázdné je i obávané dračí doupě

Otázka

Čarodějčin stín tahám za sebou

...oh, má bedra!

Jedna loď muž a žena

na židli sklenka vody a jedna cigareta zmizela jména

tiše se proplétáme mírovými kódy

ta jediná židle je pro nás měkká tabureta

Někdy to dítě řekne pravdu

kterou pochopí až důchodce někdy je dítě

jež na noze má kládu a bité

přeci stane se z něj porotce

Býti bezdomovcem

jaký to dar? rozumět psům

a v létě snášet slunce žár sirek pár

a rychle stár

však soběstačným borcem na dovolenou

čekat na špitál

člověkem je kdo dal

Inteligentní muž zabezpečí ženě luxus a pohodlí

moudrý muž ji miluje

i když k Bohu se nemodlí

Hlupáčku

Jak bytost z temnoty nevědomí nořím se s tebou
do vřavy hospody páni koukaj a diví se jistě mají své důvody
nit mezi tebou a mnou nepřetrhnou jejich pohledy já jsem tu totiž jenom s tebou
mám nad kurevníky nadhled tvá tichá skromnost
a vytříbenost charakteru hluboko v duši mé se usídlili možná že v minulém bytí jsme rodní sourozenci
byli
Zemitost tvých štíhlých rukou drží mne pevně na dálku křehkost a mužnost co v nich chvěje se
nedovolí mi záhalku a tak skáču ti úsměvy do vážnosti
A směješ se!

Nepřipustím aby má nejistota
znelidňovala váš tichý chrám
já se raději z uzdy pustím
a s radostí ti ohně živel dám ať zahřeju ti měsíční pohled
a rozjasním únavu tvých víček planou pod nimi plamínky svíček v černi která na mne bere ohled

Šéf kriminálky řekl kuře tahá vlka těžko říct
jak nás osud spletl snad unesu víc
až tvrdá parta zmlkla

Divoký

Skutečně jsi střízlivý? tvá hrubá slova odněkud
z letmých záchytek skutečnosti A závěr usoudím
jenom z tvé statečnosti s jakou měníš
pro mne
vlastní životní záměr

Osamělý kovboji pliveš do všech stran k souboji
však dochází
„jenom“ uvnitř tvých
uzamčených ran Nemilovat tě?

Rozlehlé pláně rozprostřeny pod tebou čekají na láskyplný pohled kterým hledáš krajinu
co maloval jsi bělobou a s touhou
oči k nebi zvedáš a svíráš bohyniny vlasy

Návštěva

Myšlenky pinkfloyd'áka bez znalosti angličtiny

kamion je stáhne pod šátek

(ještěže ne pod oči) uklidím ti sídlo

nemám na to námitek prý princezna z hor

na kterou chystals líčidlo bestie tvého bráchy měkké zralé zlobidlo polonuzného tě z vany vytáhnem

akčně a s humorem tvoje břítké vtípky vážně neberem

Šedivý a kučeravý hezky dlouhý vlas splašený pohyb a spěch

naléhavý a vznětlivý hlas a poloúsměv na rtech

Je podívanou chápat vás... Hle, jak se perou!

V míru

každý osobitě romantik jeden Lišák

druhý Ras

při vás neschází mi pas

Euforie stoupá do očí

jak dým z tabáku rozpustí se kajalka do rosy

touhy po tvých rtech

Krásné vysoké čelo pojme ryzost podnětu

a zevně věnuješ se předmětu soustředěně a vážně

Až pokud všechny zbytečnosti ze stolu nesmetu

Jako prach jiskřiček usadí se

v záplavě mých hubiček

Co vidím

Plujeme životem... přichází do nás odchází z nás
kolemjdoucí běh událostí a vida – máme všeho dosti ačkoliv nemáme téměř nic dýcháme ale z plných
plic

bez úzkosti černého svědomí v čistém vědomí
a nepřejícnosti prosti ten život nás nehoní za zbytečnostmi

Hodný je...moc hodný větrem, ohněm a vodou vychovaný
jak ocel kalená
bez zákeřnosti moderní zbraně pěkné je naše usínání povzdechnu tiše
on taky

soulad malé chýše cenný
i když zahaleni mraky drsné skutečnosti jsme
sobě věrni

Modravý odstín v pěšince máš

Tolik vody...

Proto má země tyto verše rodí

a vypadáme vážně dojemně

když nás jako děti netíží

že naše lázně tvoříme si vzájemně

Odrazy

Všude najdeš lidi svěží i uvadlé

krajina se od krajiny liší však řeči stejně něžné jako upadlé...

Kde jsou vlastně rozdíly? Každý jsme se tak zazdili že jenom zvenku

čekáme to zlé

Sami se sebou jsme se znepřátelili..?

Zrcadla přeci odráží nám

jen co do jiných jsme (se) vtělili

Protest

Tak ať d'as spasí mou duši Vždyť málem

Vlákno života protnul Možná chtěl harém.

Já cítila

Že srdce přestává bušit Ten pláč

To vyť

Ta jemná, vábivá píseň Co vtáhla mne zpět do žití Nádech a ah!

Tunel se ztratil Tlukot se vrátil

A potměšilý vesmír Učinil mne navždy Stigmatizovanou Smrtí po životě

Tak přece jen se hnula...

Jako mlha za dřevěným trámem Vyzvala jsem ji.

No a pak..? Tma

Hrobové ticho

Soustředila jsem se na své břicho Nevnímajíc strach

Zavoněl mi pach Kostelního kadidla Jo.. znak.

Nech mne, slyšíš?! Nech i tyhle lidi

Ať tvoje duše pídí se Po někom

Kdo tě zná

Já nejsem Tvoje příbuzná Podle řečí sousedů Nebylas žena líbezná.

Dej pokoj. Táhni, zmiz!!!

Vzdálený

Přislíbila jsem věčnou věrnost Asi nevíš

Co znamená spříznění Sex není láska

Dej, ať tě milá laská

A pro mne nech si obvinění Totiž já

Tě udržela tady

Tak tedy kdo koho zradil.. Jo , mužíku.

Seš příliš hloupý

V iluzích médií se topíš Pak se nediv

Že Ti srdce blázní A tlak

Je to tak

Nedám Ti už něhu lázní Ale znáš mne

Pořád v koutě Zbalenej mám vak

Ta bolest

Musela být příšerná Pohmožděné prsty Polámané hnáty zaživa

Koukal jsi zděšeně Jak smrt začíná Kolik Ti bylo..?

Jsem dost silná. Cítím tvou Zapomenutou Noční můru

A kdykoliv se stává mnou Plácnu se do stehen

A směji se Nezakrývám

nad tvou odosobněností Se usmívám

Ještěže stárneme Paměť zívá Opilostí

Nejsem křivák

Po nemoci

A vy se divíte

Že mosty se lámou Lidi blázní

Překračujíc všechny meze..? Není To Vina Nikoho... Zem se emocemi třese

Naše vzrostlá negativita Na nás leze

Jako parazit Jako virus

Sodoooma Gomora No nebojte se, Není Všude Minus Totiž to,

co vidíte očima Je dlouhodobě

Lidmi budovaný mýtus A zboří se

A napraví se jiné

Co Pravou jistotu přinese Ne tu podkopanou Tisíciletou válkou ega Když je někdo sám

Uvnitř, v sobě hledá... A Najde.

Opuštění Osamění

Jaké jsme dosud neznali Nedůvěra

Zmatek, strach A na cestě prach Špína posedlých Kde je sníh

Duší co se vzdaly snah Zmizel taky smích Zůstal jenom

Ten z bezmoci Naděje

Jistě.

Je pomoci.

Ve svém středu.

Budem se spoléhat na vědu Vždyť ji mají v rukou lidé..... Co lidi

Dotlačili K bídě

Jinak to nejde..?

Meditační

Otevři okno Spust' se v mysli Daleko

Kde se cítíš jistý

Kde Tvoje já je opravdové To je v pořádku

Že vidíš svoji zahrádku Dýchej nosem

A sni...

Ať Ti to teď vůbec Ale vůbec nemyslí Otevři duši

Povol let

Vždyť máš za sebou Tolik let

Oddechni si, miláčku

Když je v mysli vztek A bol

Koukej z dálky Odosobni svůj monopol Je to stejné jako alkohol Jen to není jed

Dovol

Ať se z Tebe stane zvěd A když si třeba myslíš Jak jsi ubohý

To je na smích!!!

Ať tě z toho hlava nebolí Každý z nás je kámen Bez nějž zámek padne Tak neříkej ámen

Přijde další myšlenka Hned

Třeba vzpomínka A veselí je zpět Už vidíš

Že ty kamínky v hlavě Z tebe nečiní to, co jsi

Jsou tu na to, abys přežil. Ale ty se nima trápíš právě Když máš mít klid

Tak už přestaň... Použij je hravě Užívej si pocit

Že Smíš Být

A na myšlenky Pozor dávej:

Rozhodí Ti city Jakkoli jsi sytý Jsou to zvědové Kteří potáhnou Tě Kamkoli

Kam jim dovolíš Tvoje Vůle

Hned tu a hned zas tam Opatruj si vnitřní Chrám A odpočívej

I když venku zuří uragán...

(Jen prosím Tě zavři okno, táhne sem. :))

O ničem

Óm.

Co je to za blbost..? Ano , tý je v světě dost. Óm.

Na obloze vidím dron. Ómm...

Proč teď náhle cítím shon..? Vždyť jenom tak sedím... Óomm...

Nebo třeba Haf. Hmmmmmmmm... Jaksi zmizel strach. I úzkost mizí..!

Z dálky mluví cizí A já jsem tady.

Óooooommmmmmm.....

Už mám jasno jako hrom! Jako když ráno vstanu

A včerejší večer má smysl...

Už nechci zpívat Óm. Co je to za blbost?

Budu říkat Haf. Je to příjemné.

No jsem z toho paf.

Kašlu na to. Jdu uklízet.

Situační

Mám trojí štěstí. Spím, jím, a bdím. Mám další štěstí. Můžu se z toho těšit. A co navíc?

Víc se asi nikdy nedovím.

Když jsem v tichu, Chci hluk.

Když jsem ohlušený spěchem, Honem běžím domů

Jako kluk. Proč?

Pustím si televizi A civím Zaměstnávám se A další katastrofy Cpu si do kapes.

Když ne jídlem, Přecpávám se mobilem A nedívím se

Že se cítím jaksi debilem... Manželka pláče, proč..?

Pořád milujem se... A honem zase...

Žádné honem.

Jinak budu sedět v base Vlastního strachu Nemůže dojít ke krachu

Pokud vím – odtud – potud.

Ach, ta závist. Nížina

Kde nespokojenost začíná. Přeci každý má svůj osud A chceme – li

je to bažina

A chceme – li se Soudů zbavit

Pak nás radost druhých Začne bavit

A vlastní nám přinese. Jako když dítě směje se Kdo záviděl by klukovi že si pochutnává

na Vánočním cukroví?

Já už to téměř ani nevnímám když dveře bouchnou

když lampa svítí

a z ničeho nic zhasíná když šálek na lince se posouvá

když mrtvý člověk hledá svoje zmizelé já Vyjádří vděk

Já necouvám Svíčka

Už můžeš zavřít víčka... spinkej.

Přežití

Jsi hřebec Nebo kobyloou jsem já? Kdo táhne toho víc Než Ty...

A když chladně leze pod nehty zář ve tvých očích Stejně jako ty tvý úlety Nepospíchej a nenech Mne
už bočit

Jediný pohled Scelil naše duše No právě...

Zní to suše

Ale vnitřní zimnice tě zradí A mne..?

Zraní. To je zraní...

Ať milostivá pochopí že vteřina nesnadno vtěsnaná do tří let opustila lidský svět Obsáhne pachy
Stejně jako Lesana hořce – pálivě No z těla září čistota A zamezený let Nezastaví Sílu otřelého pilota

Tak ať milostivá pochopí Že zkazky co vyprávěla

Byla její (sebe)destruktivní nicota Co lásce nezabrání

Podívej se do zrcadla Vševedoucí paní A splň si přání

Dej, dej, Probůh Svobodu mi dej!!! Míle, co mne pohltily Sevřeš v bezpečí

A prý tyhle věci Dělat nesvědčí No uvaž mne A daruj klid

Tím

Že v domov proměním Tvůj byt

Bratře cos udělal to..? Změnil jsi víru Přinesl city Uvolnil pocit Že je sytý

A přitom hladověl až K uzoufání Naplnils mé

Z hloubi přání Co já nedovedla Tys zvládnul několika gesty Ano!

Chci jeho štěstí

Ten vlčák S vůní stařešiny

Ač agresivní na lidi Proč měla dojem Že vidí její vnitřní činy A lidi, kteří závidí Proč jeho černá tlama

A medvědí srst Olízla mi čelo

A taky cítila jsem Boží prst

Bojí se tě A já jsem jaksi chrabrá No spíš než chrabrost Žití dává zabrat

Ty popelem hlínou Svěží pes

Není nic krásnějšího Než když tě můžu (Z)vést...

No? Buddha. Jo. A proč ne? Jednoduše

Přelínáme se vzájemně A ty ne, a ne, a ne.

Bratře

Proč jsi utekl

Tak daleko

Chybí mi tvůj pláč co konejšila jsem A ty ses zalekl

Dejte mi pokoj s krupobitím. Ráda bdím A koukám Jak měsíc svítí. Pěkně v klidu.

Hádám, kdo zítra Bude třít bídu.

S láskou

a v srdci sevřením víček a kapkou slz

píšu ti dopis na papír

že pořád hoří plamen svíček co drží tvoji ruku pevnou... Já vím. No nejde to být

Se mnou

Hanba

Jsem zmizelé dítě... Jsem past na lidi

S nečistým svědomím Stačí pohled

Do očí

Hlava se jim zatočí Proč?

Předtím vyhrůžky Teď?

Strach z očí Pach Pravdy

Mlčení

Kdo vydrží mlčet? Když nervózně

Přebírá své vnitřní monology Všechno je to prázdné... Léty naučené myšlenky

A návyky

Zbavit se toho? Roky dřiny

Té špíny

Co leká, a nedělá pohodu. Kdo dělá vévodu?

Každý pochopí

Že když jseš čistej

Máš víc důvodů ke zlosti

Jak na to? Nevím... nevnímám... Cizí...

Bát se je Zdravé

pokusy na myších Zmátly naše mysli právě

Nechat se unášet žitím... Kam se to řítím..?

Nevím, ale

Snad zvládnou to hravě Až bude po popravě

Jo, já jsem taková „Dáma“. Fuj.

Dáma hraje si na děvčátko Chci být radši

upřímná a věrná děvka Tak dnes lidi vidí

Každý se po čistotě pídí

Revoluční

Prapor stojí

A mně se chce snít Nouzi třít

Místo nablýskaných cetek

Zač to je? Za vraždu?

Raději obléknu Zvonové gatě

To jo,

To ego, víte... Neumíme Vzdát se peněz Vesměs

jsme tu všichni

Chcete se ukrýt? Kam?

Jedině do sebe. Tam je klid.

To znám.

Představení králů

Jako číšníci furt na nohou

A obsluhovat... Kde jste Vy?

Kdo komu pánem, jaká autorita? Sami sobě asi těžko

Nikdo osamotě přežít neumí

Tak se prosím domluvte

A ty splašky ponechte v soukromí I bábička pláče

Když vidí

Splesnivělé koláče.

Já rabotala

ve vzdálené zemi Proč i k nám jede třes Co nezavítal k nám Třicet let

Po tom

Co jsme otevřeli krám

Marš! Běž!

I do propasti!

CO?

Kvůli vlasti? Děda říká :

Jsou to slasti

Když zachráníš život Matce, synu, dceři

A nepyšní se cizím peřím

jeho vnouče Zpívá písňe

Co zapomněla nová doba. Ej, úchňem...

Děd....

Ještěže nebyl zvěd A z věd

Na paniku lehkej lék : Jsi tady?

Kde je Tvé břicho? Stahuješ ho pýchou? Nebo nadouváš hladem?

Tak či tak je snadné

Dýchat, když pospícháš Do něj

Neboj. Všichni se bojí

A mluv prosím Tě K uklízečce

K paní u pokladny.

Jsme stejní.

Byl bys překvapen kolik lidí trpí hlady Když nesdílejí Tváří v tvář

Magie u vlády? Dejte pokoj svatý Nepotřebujeme mediální zvraty A už vůbec ne Zvěř

dost bylo v kleci

V populárním městě

Pár metrů od našeho pokoje Ještěže jsem snila

Televize

Jenžeovej nepořádek a tak pořád dokola...

Kde je moje láskyplná kofola?

Jo... kdybych ještě byla mladá... Lehkost žití postrádám (e)....

Já miluju lidi Nevím proč
V každém je tíseň
Čím horší, tím víc trpí
Je mi z toho do pláče Za něj. Bláznivá....
Svět je nemocný už dávno tak si nedělejte starosti
A zachovejte zdraví.
To je : Srdeční rytmus ten pravý, žádné bolesti.
A na žití právo.
Nedivte se, když něco Náhle začne hořet... A bořit se.
Duši!
Ano, duši zlobí
A jestli se Vám stromek Vánoční zapálil
Můžete si být jisti
Že za to může Karel. :) S humorem, prosím.
Aj, a já krátký účes nosím! Bojíme se. Všichni.
Trpím těžkou dysfunkcí, Nevím, co mám dělat.
Chci jenom jíst
Chci spát
tak si pustím Syda Barreta Nechci být jako v dětství červená bareta
Prosím... Milujte srdcem
Když každou chvíli hrozí smrt Dbejte jí dát
To, co jste dokázali. To pěkné.
Je toho hodně.
Jenom si třeba uvědomit tu píli Co jste zaseli druhým
Jste vzorem pro lidi TEĎ KAŽDÝ JEDEN
Snad květinovou revoluci Nahradí robotická
není taková romantická No nehrozí

Tolik nemocí Těla

A duše?

Musí být bdělá. Máme krev.

Hele, květina rozkvétá! Ta, co jste ji zasadili.

Nezapomeňte na píli Beze včel bychom tady už Nebyli.

Žít a nechat žít Jaká nostalgie... Každý si ruce myje

Slzami našich předků Věčných svědků

Ráno vstát pouklízet

Včerejší den je pryč Chyťte kamarádův míč A dále

Třeba v sandálech

Jíst

Bezpečí Vašich silných míst A klid na duši

Ať vás provází

K změnám dochází Tak buďte klidní

Ať třeba padají žáby Pořád vlídní

Z minulosti mluví

Mnoho vám napoví Žijte.

Ne užívejte Není co

Jenom to naplňující zůstalo Hledejte v ulicích.....